

har faaet Svar paa adskillige Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at rette til det høie Ministerium, naar jeg siger, at denne Administration er langsom, slap og upaalidelig. Det tror jeg ikke er for meget sagt, det tror jeg, at det hele Thing er enigt med mig i (En Stemme: Na!)... der er kun et enkelt Medlem, der har lidt Tvivl, men den fortager sig nok.

Der er en anden Ting ved vor overordnede Administration, som egentlig er værre og gjør nok saa megen Fortræd, og det er dens Forhold til sine Venner og til sine Fjender. Jeg tillader mig i Korthed at betegne Regjeringens Forhold til Vennerne som en høj Grad af Svagbed, værre vil jeg ikke betegne det, og dens Forhold til dens Modstandere som i højeste Grad partisk. Jeg vil blot minde om, hvorledes Regjeringen har stillet sig lige overfor de af dens Venner naar foranstaltede politiske Demonstrationer. Jeg gjør ikke det, fordi jeg bebrejder Regjeringens Venner, at de foretage alle de Demonstrationer, de kan, navnlig naar de kunne komme godt fra dem, men det forekommer mig, at Regjeringen burde have vist, jeg vil sige, en noget større Grad af Takt. Regjeringen har i saa Henseende stølet for meget paa sine Venner, og det er altid en stor Feil af enhver Regjering, og særlig denne Regjering; thi naar man har meget begejstrede Venner, kan det jo meget let hænde, at de i deres Begejstring gaa noget videre, end det er strengt taget fornuftigt; men saa bør Regjeringen være den rolige, overlegne Myndighed og hindre, at den Slags Udskielser finde Sted. Men det kan man slet ikke mærke noget til. Der er i Sommerens Løb gjennemgaaende og gjentagende slet uheldige Ting, og i alle disse Forhold — skal jeg kalde det Skandaler — har Regjeringen i Grunden ladet Vennerne regjere, som om det var Vennerne, der var Regjeringen, og Regjeringen overhovedet ikke var til. Jeg vil først erindre om Mødet i Hillerød, som jeg kjender af personlig Erfaring. Der havde Regjeringens Venner indbudt til Folkemøde, og det var ogsaa ganske naturligt, fordi nu havde Oppositionen holdt saa mange Folkemøder; saa sagde de: jo ein Ding muß ich auch haben, og saa vilde de ogsaa holde et Folkemøde, og der mødte vi selvfølgelig ogsaa, ligesom vi aabent havde givet Regjeringens Venner Afgang til vore Folkemøder; thi Folkemøder ere jo offentlige Møder, hvor Enhver kan møde, ellers er det ikke Folkemøder, men private Møder. Der mødte altsaa efter denne Indbydelse den største Del af Sjællands Bønder og en stor Del af Benstre her fra Byen (Af-

brydelse), ja, Sjællands i politisk Henseende livligt interesserede Bøndestand, og jeg kan som sagt tale med derom, fordi jeg var tilstede efter Opfordring fra de Mænd, der vare mødte, og ogsaa fordi jeg kunde sige mig selv, at dersom jeg og mine nærmeste Meningsfæller ikke vare tilstede, var jeg ikke sikker paa, at de Herrer virkelig kunde holde sig indenfor den Temperatur, som det var bedst blev overholdt. Hvorledes har nu Regjeringen sig ad? Først overlod den en Del af Statsæiendommene til udelukkende Raadighed til det Parti, som der vilde holde Møde. Det er dog en ganske forunderlig Optraeden; thi jeg troede dog, at Regjeringen burde vide, at Statens Eiendomme ikke ere de samme som vedkommende Ministres private Eiendomme; hvis det var vedkommende Ministres private Eiendomme, havde de Lov til at overlade dem til hvilket som helst Parti til at skaffe og valte dermed, som de selv vilde; men Statens Eiendomme kan ikke overlades saaledes. Jeg vil nu se bort fra, at de vare overladte til et Parti, særlig Regjeringens Parti, se bort fra denne Partiskhed, der ligger i saaledes at overlade en Blads, en lukket offentlig Blads, udelukkende til sit Parti, og endelig fra den noget forunderlige Maade, det var motiveret paa, thi der var dog en Slags Motiver. Der siges nemlig i Bekjendtgjørelsen, at de skulde have samme Raadighed derover som Landbosforeningerne. Men det maa dog være Regjeringen klart, at der er en overordentlig stor Forskjel paa, at Staten udlaaner sin Eiendom til en almenyttig upolitisk Forening, som støttes af Staten, og saa at udlaane den til et bestemt politisk Parti med Udelukkelse af dens egne Modstandere. Men bortset deraf er den Maade, hvorpaa Udlaanet er slet, ganske forunderlig. Naar Regjeringen vilde gjøre noget Saadant, som i og for sig var uforstandigt og uforstigt, burde den sige: de og de Betingelser stille vi, og det skal ske under den og den Kontrol; men det skete heller ikke. Efter hvad vi have hørt senere, var det overladt de vedkommende ledende Mænd i Frederiksborg By at gjøre med den Sag, som de vilde, og det blev ganske overladt til dem, hvorledes de vilde arrangere Mødet, om de vilde spærre helt eller halvt af, eller hvad de i det Hele vilde gjøre. Det er, ligesom Regjeringen slet ikke var til. Saa spærrede de naturligvis af paa den mest keitede Maade af Verden, og jeg gjentager det, at dersom ikke ærede Medlemmer af dette Thing, og blandt Andre jeg selv — men jeg tilskriver mig ingenlunde Hovedæren derfor, der var andre Mænd tilstede, som havde samme An-